

West Coast Trail

Lucie Plicová

WEST COAST TRAIL, our days in the bears country

Lucie Plicová

WEST COAST TRAIL je 75 km dlouhý trek na ostrově Vancouver, který je největším ostrovem u západního pobřeží Ameriky a vidět zde můžete vše od drsné divočiny až po majestátní budovu provinčního parlamentu. Je to světově proslulá historická stezka podél pískovcových útesů, vodopádů, jeskyní, mořských zátok, pláží a vedoucí i divokým deštým pralesem ve vnitrozemí. Ostrov je 450 km dlouhý a žije na něm 700 000 obyvatel. Z geografického hlediska je ostrov malebný a různorodý. Horský hřeben prochází středem ostrova, jeho sněhem pokryté vrcholky se tyčí uprostřed lesů, mnoha jezer a potoků. Pobřeží je skalnaté a divoké nebo písčité a klidné. Na tomto území se rozkládá národní park PACIFIC RIM. S deštnými pralesy ohromných cedrů a jedlí a velikánskými vlnami valícími se od oceánu je NP jednou z vrcholných atrakcí Britské Kolumbie.

V nejnižší části parku se vine 75 km dlouhá stezka **WEST COAST TRAIL**, jedna z nejnámějších a nejobtížnějších tras. Stezka se táhne mezi Pachena Bay (informační a registrační centrum), poblíž Bamfield na severním konci a Gordon River, poblíž Port Renfrew na jihu. Chodci musí být schopni zvládnout drsný terén, žebříky na

vertikálních horských srážech, přechod přes říčky a nepříznivé podmínky počasí. Je nutná registrace a pouze 52 lidí najednou může vyjít na trasu během jednoho dne, 26 v každém směru. Povolenky jsou také dostupné přes systém pořadníku, 6 z 26 možných míst na každý den je ponecháno stranou, aby byly využity pro prvního kdo přijde a první základnu na každé straně stezky. Místa dle pořadníku jsou

přidělována ve 13:00 hodin každý den v obou registračních centrech a lze pak vyrazit na cestu ještě též den. Od července do poloviny září, se někdy čeká na povolení až 3 dny.

Trek dlouhý 75 km je určený pro zkušené a zdatné turisty. Hlavně pro svoji náročnost a nezbytnost vždy trasu dokončit. Trail nelze zkrátit ani ulehčit. Před pár lety odkoupila od státu celou trasu soukromá společnost a začala ji provozovat. Pod záminkou ochrany cesty a okolní přírody začala vybírat vstupné, které se rok od roku postupně zvyšuje. Park je otevřen celoročně, nejlepší období je od 1. května do 30. září. Zejména o prázdninových měsících bývá plno.

Cesta byla vybudovaná na začátku 18. století v čase plachetnic a parníků. V okolí WEST COAST TRAIL je velmi členité pobřeží s mnoha útesy a za špatného počasí je plavba nebezpečná. Dříve velmi mnoho plavidel ztroskotalo na skalnatém pobřeží, díky tomu se místu

začalo říkat: „Pohřebiště Pacifiku“. V roce 1906 při ztroskotání parníku Valencia, kde přišlo o život 133 lidí, začala výstavba majáku v Bamfieldu a „The Dominion Life Saving Trailu“. Po ztroskotání se někteří lidé dostali na pevninu, ale neměli zdaleka vyhráno, protože je čekala cesta takřka neprostupnými deštnými pralesy. Tato stezka jim umožnila záchranu. Později podél stezky vedly telegrafní dráty k majáku v Bamfieldu. Během let, kdy se zdokonalovaly navigační technologie a když bylo objeveno radiové spojení ztratila cesta svůj význam a dostala se do havarijního stavu. Začala se používat až o mnoho let později, jako turistická trasa. V roce 1973 byl Trail zahrnut do Pacifického NP a začala nová kapitola jeho historie. Dnes turisté přicházejí ze všech koutů světa, zažít tu divokou nádheru a na vlastní kůži zkusit, jak se asi cítili Ti, kteří zde bojovali o holý život. Nicméně skalnatý terén není pro každého. WEST COAST TRAIL nabízí cestu posledními deštnými pralesy v mírném pásmu, obtížnost se prudce a nepředvídatelně mění s počasím. Za sucha jde o příjemnou zátěžovou procházku, ale po půlhodinovém dešti se cesta mění na hluboké bahno, bláto a vodu. Bahnem je postup fyzicky i psychicky náročný, půda vysychá pomalu. Stezka je většinou široká 1m a vstup do pralesa je úplně nemožný. Hustá vegetace, spadané stromy, promáčené mechy a bažiny nedovolí sejít z cesty ani na krok.

kapitola jeho historie. Dnes turisté přicházejí ze všech koutů světa, zažít tu divokou nádheru a na vlastní kůži zkusit, jak se asi cítili Ti, kteří zde bojovali o holý život. Nicméně skalnatý terén není pro každého. WEST COAST TRAIL nabízí cestu posledními deštnými pralesy v mírném pásmu, obtížnost se prudce a nepředvídatelně mění s počasím. Za sucha jde o příjemnou zátěžovou procházku, ale po půlhodinovém dešti se cesta mění na hluboké bahno, bláto a vodu. Bahnem je postup fyzicky i psychicky náročný, půda vysychá pomalu. Stezka je většinou široká 1m a vstup do pralesa je úplně nemožný. Hustá vegetace, spadané stromy, promáčené mechy a bažiny nedovolí sejít z cesty ani na krok.

Deštný prales, který je výrazně hustší na jižní části trasy, je velmi krásný, procházíme místy, kde žádný dotek lidí nemohl porušit divokou a nespoutanou přírodu. Jakákoli stopa během pár let úplně a bezpečně zmizí. Kdyby se stezka přestala několik let používat, asi by po ní mnoho nezbylo. V místech, která jsou vždy pod vodou, jsou vybudovány jednoduché dřevěné chodníky. Často jsou k tomu využity padlé stromy – jsou pouze částečně očištěny

a slouží jako mosty dlouhá léta. Při překračování říček cesta prudce klesá do údolí. Trasa je zde zabezpečena soustavou žebříků. Říčky se buď brodí nebo jsou zde vybudované jednoduché mosty.

Když je řeka moc široká, přejíždí se lanovkou na ruční pohon (cable car).

Části stezky vedou po pobřeží. V několika místech je možné si vybrat mezi cestou džunglí nebo podél moře. Cesta po písčiny nebo kamenitých plážích nabízí odlišné zážitky. Jsou zde těsně vedle sebe dva úplně odlišné světy. Při chůzi po pobřeží je nutné používat tabulku s výší hladiny přílivu a odlivu. Tabulku lze zdarma obdržet v kanceláři na začátku cesty. Rozdíl hladiny moře je za přílivu a odlivu až 3,5 metru. Proto je v mapě přesně popsáno, kdy se

může jít po pobřeží a kdy je zatopeno mořem.

Celá trasa 75 km se dá ujít za 5 – 9 dní. Spát lze dle instrukcí kdekoliv, ale je to možné pouze na pláži. Jinde se stan prostě postavit nedá. (proto je to povoleno). Tábořiště na plážích jsou vybavena suchým WC a situována vždy nedaleko sladké vody,

zároveň odpadky je nutné odnést s sebou. Vodu doporučuji filtrovat nebo minimálně 5 minut vařit. Místa k táboření nabízejí krásné výhledy na moře. Doporučený počet ve skupině je 4 – 6 lidí, maximálně však deset. Větší skupiny nejsou dovoleny.

Náš let: Praha – Amsterdam - Vancouver

Vancouver je jedním z nejokázalejších malebných velkoměst, které leží uvelebeno mezi mořem a horami v jihozápadním cípu Britské Kolumbie. Příroda prolíná do rušného velkoměstského života na každém kroku: působivé vancouverské centrum plné mrakodrapů převyšující pouze do sněhu oděné vrcholky hor, tyčících se přímo na severu, zátoky Pacifiku se zakusují daleko do vnitrozemí, a rozdělují tak části města na poloostrovy podobné prstům, a po pobřeží jsou roztroušeny písčité pláže.

Parků je zde mnoho a jsou

rozlehlé. Jeden z nich, Stanley Park, přímo propojený se středem města, se velikostí vyrovná celému komerčnímu centru města.

Vancouver je jedním z nejkosmopolitnějších měst Severní Ameriky, je stále městem, do nějž proudí noví přistěhovalci – na procházce městem uslyšíte tucet jazyků. (město je nyní nejasijštějším městem Severní Ameriky).

V přístavu už je celkem fronta a tak platíme a vyčkáváme. Po necelých dvou hodinách konečně vjíždíme do podpalubí trajektu a jdeme se ohrát na palubu. Sluníčko krásně svítí a tak

natažení na palubě s větrem ve vlasech prožíváme mořský přejezd. Blížíme se do přístavu Nanaimo, kapitán lodi už oznamuje, že budeme přistávat. Zvedám se a mažu ještě na záchod a na ostatní křičím, že je doženu na místě našeho zaparkovaného auta v podpalubí. Když ale vylézám ze záchodu, stewardka už mne nechce pustit směrem, kterým odešli moji přátelé a vede mne k výstupu, který je pouze pro cestující bez automobilu.

Po pár schodech jí, ale vyklouznu a vracím se na známé místo, kde by mělo být naše auto. Ale není..... I celé podpalubí č.1 je už prázdné. Všechna auta i autobusy jsou pryč. Situace už přestává být zábavná.... Vycházím tedy ven z lodi, kde ještě vyjíždějí auta, což způsobí trochu paniku posunovacích dělníků. Koukám se na první parkoviště a náš DODG tam nestojí, jdu tedy dál po trase výjezdu a pořád nic. „Přece mi neujeli?“ Nemám u sebe pas ani peníze, vše zůstalo v

autě. Je to zapeklitá situace. Je to o to horší, že řídí Roman, kterému jsou všechna pravidla svatá a má velké potíže s operativním rozhodováním v případě mimořádných situací. Na place se zatím sjíždějí všechna auta, která chtějí pokračovat z ostrova. V tom už mne odchyťává policista s tím, že co tam dělám? Říkám, že hledám přátele v bílém autě..... jak

nápadité v tom množství stovek aut, které vyjíždějí z trajektu Ale má angličtina ve stresu je prostě omezená. Vlastně i mimo stres:o))) Posílá mě zase k informacím a tak ho respektuji a mlčky jdu k východu. V tom už vidím Káju a tak mi padá ze srdce balvan, že nebudu muset bloumat další týdny po Kanadě bez pasu a peněz. Jdeme společně hledat pro změnu zase holky, které se vydaly po mě také pátrat. Už je vidíme a zdálky už mě hlásí, jak nemohli Romana přemluvit k zastavení na vyhrazeném

parkovišti a tak se vraceli téměř dva kilometry zpět. U auta mě ostatní nezapomenou upozornit, že to mám minimálně za basu piv:o)

WCT 1. den

Vstáváme brzo ráno v kempu poblíž informačního centra na West Coast Trail. Sluníčko pěkně praží a tak se v tom žáru snažíme poskládat věci a jídlo na týdenní přechod pobřežního treku.

Jednoho z nejdrsnějších a nejkrásnějších treků podél pobřeží na světě. WEST COAST TRAIL zároveň vede i vnitrozemím v posledním deštném pralese v mírném podnebním pásmu.

Bezpečnostní přednáška v informačním centru v Port Renfrew trvá nekonečně dlouho. Zároveň shlédneme instruktážní film o medvědech, vlčích, pumách a vlně tsunami. Krátký film nás varuje před nástrahami. Správkyně nám připomíná, že vodu musíme převařit, jídlo kvůli medvědům

věšet na stromy a nemáme jíst škeble z moře. Ukazuje nám úsek na mapě, kde není pitná voda a upozorňuje, že v indiánských rezervacích nesmíme tábořit. Je to taková typicky „americká přednáška“. Jako že: „Držet se na lanovce oběma rukama, dávat pozor na kladku, nikdy nenechávat jídlo a odpadky v divoké přírodě apod.“ Vše samozřejmě v angličtině, takže u těch strategických věcí, věříme, že jsme rozuměli dobře. Každý z nás vyplňuje permit, kde signujeme, že tuto trasu jdeme na vlastní riziko a uvádíme kontaktní telefon na příbuzné...haha. Dostáváme tabulky s časy, kdy kulminuje příliv a v jaké výšce stoupá hladina, abychom v čase, až půjdeme po pobřeží, vše v relativním suchu přežili. Přes okno na nástěnce jsem si přečetla, že v minulém roce zachránili na trase 118 lidí a letos od května již 54. Což nás trochu šokuje...

Všichni se tedy upisujeme a během chvíle kluci ještě odvázejí auto na parkoviště a vyrážíme k přístavu, kde nás indián na motorovém člunu převáží napříč zálivem na druhou stranu pobřeží.

Zde začíná opravdu deštný prales, vegetace je úžasná a hned zpočátku nás čeká technicky nejobtížnější a nejtěžší úsek trasy. Podruhé v životě jsem v deštných pralesích. Je tu teplo a vlhko, jako v prádelně. Cestou míjíme obrovské stromy o průměru až jeden a půl metru. Jsou porostlé

mechy a lišejníky. Všude je vidět, jak tu život jen kypí. Liány, visící z větví stromů by za tmy jistě působily strašidelně. Drápeme se vzhůru přes kořeny, přeskakujeme bahno a močálky a absolutně si začátek užíváme. Kája připevňuje na batoh rolničky, abychom dali medvědům jasně najevo, že dnes by neměli být moc hladoví :o)))

Vyšli jsme docela brzo odpoledne a tak máme docela čas projít vnitrozemím a dostat

se do tábora na pláži, kde jako na jediném místě je možné rozložit stan. Porost ve vnitrozemí je tak hustý, že rozložit stan v pralese je zhola nemožné. Po pár hodinách slézáme po strmých žebřících dolů na pláž a z obrovských kmenů, které příliv přinesl na pláž, stavíme hradbu pro náš stan. Písek do poloviny pláže je dost mokvý a tak je

krásně vidět, kam až vlny při kulminaci dosáhnou. Všichni už mají zabraná větší a lepší místa a tak my musíme risknout to nejspodnější volné, které je tak na hranici....

protestuje samozřejmě Kája, který, jak se později ukázalo, vzal místo rychlovarné rýže, jen 15-ti minutovou klasickou, což později způsobuje, že nepostačuje kapacita našich plynových bomb.

Pláž je nádherně divoká...naplavené dříví, vlny Pacifiku, zpívající velryby, prostě paráda!

Podle tabulky doby přílivu a odlivu zjišťujeme, že oceán bude kulminovat ve dvě hodiny v noci. Do té doby bude asi docela stres. Kolem půl jedenácté uléháme a přejeme si dobrou noc. Bohužel noc klidná nebyla ani náhodou! Kolem půl dvanácté slyším šplouchání už těsně u ucha vedle hlavy a tak s panickou hrůzou vylézám ze stanu a zjišťuji, že voda už vážně skoro zaplavuje náš stan. Bohudík zde na papíře nedokážu vylíčit svůj strach, z místa ze kterého vlastně není úniku...Ale ani při vichřici ve vysokých horách nebyl takový, jako když nyní vlny pacifického oceánu olizovaly náš stan. Problém byl, že vzhledem k naplavenému dříví, nebylo možné s ním kamkoli hnout.

Chvilí jsme s panikou sledovali běsnící živel a po hodině před kulminací, jsme znovu ulehli, doufajíc, že nás to nevyplaví. I když teda šplouchání kolem uší

udělalo své dílo taktéž. Teda, že si u Pacifiku sáhnou tak na morál, jako dnešní noc, to bych tedy neřekla.:o)))

WCT 2. den

Ráno po tsunami jsme nakonec přežili, jen s trochou psychického vypětí. Dnes půjdeme pobřežím a tak musíme dávat pozor na naši tabulku časů přílivu a odlivu. Je pro nás novinkou, že příliv kulminuje 2x denně. Žila jsem v domnění, že tato skutečnost probíhá vždy jen o půlnoci. Terén je docela těžký, velké kluzké balvany, které s našimi 20tikilovými batohy překonáváme jen stěží. Skáče z kamene na kámen, přelézáme naplavené dříví. Při skocích nás vždy přimáčkne těžký batoh. Jeden úraz přece jen máme, Kája zas dělal skopičiny a tak

došlo na krvavý šrám na ruce. Jen s ošetřením byl problém, Eva ho s desinfekcí jaksi nemohla dohnat. Skáče i přes vodní „hrnce“ a obdivujeme příboj. Brzo bude vrcholit příliv a tak hledáme bójky, které znamenají cestu do vnitrozemí. Jakmile je najdeme, dáváme si do nosu a papkáme sváču. Vstup do tropického lesa je zase divoký a maximálně přes všechny vrstevnice. Slézáme a vylézáme snad všechny žebříky, které jsou na ostrově. Bivakujeme opět v pobřežní zátocce „Sandstone creek“ pod visutým lanovým mostem. Je to super, voda i dřevo je maximálně v dosahu. Musím

nás prásknout, ale někdy trochu ne úplně dodržujeme bezpečnostní

pravidla týkající se medvědů a vaření. Doma jsme nastudovali absolutně všechno o bezpečnosti v této divoké kanadské přírodě. Vařit 100 metrů od stanu a zároveň všechno jídlo a potraviny, případně zubní pastu a ostatní co by mohlo medvědům vonět, pověsit na strom. Vzdálenost od stanu jsme teda sabotovali vždycky, ale k uchování jídla přes noc

máme zase respekt. Zakoupili jsme lano, na kterém vytahujeme potraviny na strom, aby na něj

medvědi nemohli. Přehazování lana přes větev se mělo stát oblíbenou zábavou ostatních, ale ve většině bivačů byly v zemi speciálně ukotvené kovové bedny, které jsou pro medvědy nedobitné.

V této části ostrova žijí hlavně černí medvědi, pumy a vlci. Medvědi jsou běžnou součástí severské přírody. Nejznámější ze všech je medvěd grizzly, obývá výše položené svahy Skalnatých a Selkirkových hor v Britské Kolumbii, Albertě a Yukonu. Velký grizzly může vestoje dosáhnout výšky až 2,75 m.

Poznáte jej podle hnědavých chlupů s bílými konečky a toho, že zvíře má na zádech hrb hned za hlavou – tedy ne že by snad okukovat grizzlyho patřilo mezi kdovíjak dobré nápady.

Grizzly nemá zrovna skvělý zrak, tento nedostatek mu však vynahrazuje výborný čich a dobrý sluch. Ke všemu se také pohybuje velmi rychle, takže buďme jen rádi, že neumí šplhat po stromech. Nejrozšířenějším poddruhem je medvěd černý, který se vyskytuje na celém území Kanady. Zpravidla nedorůstá více než 1,5 m v kohoutku a jeho váha nepřesahuje 90 kilogramů.

Už od dob Indiánů byli medvědi opředeni mnoha pověstmi a mýty a to přetrvává dodnes. Při dodržování bezpečnostních pravidel by nemělo vzniknout nebezpečí. Samozřejmě i tady lze mít smůlu, když

se podaří vyrušit samici s mláďaty. Bezpečnější je samozřejmě pohyb v otevřených krajinách, kdy je větší šance vidět medvěda dřív, než on spatří nás. Tohle se nás bohužel netýkalo, jelikož terén WEST COAST TRAIL už nemohl být neprostupný a nepřehledný více:o) Medvědi

mají velmi dobrý čich a proto směr větru může sehrát určitou roli. V místech s omezenou viditelností, kde jsme se pohybovali my, mají medvědi menší šanci nás uvidět včas, proto je dobré dělat menší hluk (hlasitá mluva, zpěv). Pár lidiček, které jsme potkali měli na svých batozích připevněné rolničky, takže jsme častokrát zažívali zvuk „letních vánoček“ na Vancouver Island:o) Každopádně náš kamarád Petr, kterého jsme později navštívili na Yukonu (pracuje zde jako ranger) se tomuto rolničkovému opatření od srdce zasmál..... Takže, nechci to zlehčovat, ale s touto účinností těžko říci..... Dále jídlo jsme vždy na noc ukládali do

speciálních kontejnerů nebo věšeli na stromy. Opatření : „Nespi v šatech, ve kterých jsi vařil“, nebylo reálné dodržet. Při neočekávaném setkání s medvědem je základní pravidlo: „NEUTÍKAT“. Medvěd běhá rychlostí až 50 km/hod. Úprkem lze vyprovokovat k útoku i neagresivního jedince. Pravidlo zní: pomalu couvat a klidně na něj mluvit. Velmi sporný je oční kontakt! Některé prameny uvádějí udržovat oční kontakt, jiné naopak, že medvěd bere oční kontakt, jako výzvu k útoku. Každý se tedy musí rozhodnout sám. Mě osobně se velmi líbily pokyny jednoho cestovatele, který uváděl – cituji: „ Medvěd stojící na zadních není agresivní a zkouší Tě poznat. Když mu pomůžeš máš velkou šanci,

že se Ti vyhne.“ Obecně se uvádí, že Grizzlyho útok je nebezpečnější. Takže neutíkat, při napadení hrát mrtvého, chránit si rukama zátylek, lehnout si na břicho a DOUFAT...

WCT 3. den

Dnešní putování začíná na visutém mostě. Strážci parku nás upozorňovali, že nás musí být

nejvíce šest s pětimetrovými rozestupy. Vše zvládneme v pohodě, visutou lanovkou se dostáváme na přenádhernou plážovou zátoku, kde musíme překonat vodu vytékající z vnitrozemí. Sundáváme tedy boty a začínáme brodit.

Pláž je docela těžká, písek se boří a postup je daleko těžší než ve vnitrozemí, kde jsme zase nadávali na

bažiny, bahno, kořeny a nepropustné keře a stromy. Potkáváme pár lidiček, všichni mají teleskopické hůlky. My tentokrát jdeme bez nich a tak ani část své váhy nepřeneseme a postup v tom plážovém

horku si nijak neulehčíme:o) Dvojice holek z Kalifornie, mě ujišťuje, že za rohem už je pláž lehčí na postup a písek se tak neboří. Přichází poledne a zároveň další balvany. Teď pro změnu místo toho kam šlapu, sleduji přicházející pár, abych jim kývla na pozdrav a ejhle ujíždí mi noha a padám na všechny čtyři a těžký batoh mne ještě postrčí k zemi. Odnášejí to zkrvavená kolena.

Za pár minut jsme již u vodopádu a obědváme z našich zásob. Eva i Kája padají do mdlob spánku a jejich spací pozice mě nemůže nechat

chladnou a mažu pro foťák. Po obědě dál pokračujeme po pláži až k majáku, kde dáváme kulturní přestávku a po malých šarvátkách s čínskou skupinou, pokračujeme na naše tábořiště. Zůstáváme u lesa na pláži, jsme tu nekonečně brzo a tak sluníčko docela praží. Vaříme večeři

a dohadujeme ranní vstávání, jelikož nás zítra čeká 18 km

pochodu v těžkém terénu k dalšímu tábořišti. Německá rodinka, která přišla z opačného směru a je tedy v tábořišti taky zázračně brzo, skýtá šanci vyzvědět nějaké informace, které budou užitečné při zítřejším dlouhém dni. Jejich tat'ka vypadá, jako drsný mořský vlk a tak s Jančou vyrážíme na výzvedy. Dozvídáme se, že vstávali v pět ráno a trasu skoro proběhli. To nás sice šokuje, ale k tak

brzkému vstávání stejně nevyburcuje:o) Verdikt tedy zní : šestá ranní.

WCT 4. den

Vstáváme tedy brzo, abychom dneska všechno stihli. Vaříme čaj a po snídani se dáváme do pohybu. Terén se zase střídá – vnitrozemí, pláž, vnitrozemí, kamenitá pláž. V patách máme zase skupinku

Číňanů, kteří vždy popobíhají dopředu, aby zabrali dobrá místa v kempu. Dneska jim, ale dáme na „prdel“, jelikož po pláži skoro běžíme. Už jsme asi našli

tu fyzičku:o) Na posledním okraji pláže nám cestu přehradila řeka a tak koukáme do mapy, zda jsme neminuli

odbočku do vnitrozemí. Ovšem Japonci

ani Číňané nezklamali! Jakmile došli k říčce, popadli klády ze dřeva a bez jakékoliv prodlevy začali budovat mostík. Je úžasné, jakou mají disciplínu a jak jsou organizovaní. Práce jim šla okamžitě od ruky. My jsme se asi 2 km vrátili, abychom našli tu odbočku a ten správný most. Po překonání mostíku jsme byli zase na té správné cestě k našemu cíli. Po pár blátivých kilometrech ve vnitrozemí přicházíme do malinkého

přístavu, kde už čeká skupinka lidiček na převoz. Říkáme si, že je to nějaká nenadálá komerční vsuvka na trase, ale dva indiáni zde připravují kraby a lososy a ve velké truhle mají u ledu kolu a pivo. Losos stojí 20 CAD, tak si dáváme alespoň pití a po úžasných chladných doušcích, skáčeme do lodičky a necháváme se převést na druhou stranu jezera.

Hnedle na začátku řešíme plechovou tabulku WCT, s šipkou doprava.....dumáme, jak je možné, že zde v deštném pralese, v neprostupném vnitrozemí je šipka na WC....pak klukům dojde, že je to přece naše zkratka West Coast Trail:o))) Výhledy z vnitrozemí na divoké pláže jsou fantastické. Obědváme v indiánském teritoriu a trochu nás znervózňuje neustálé hvízdání. Polemizuje o tom, že si asi Indiáni dávají signály, že procházíme jejich posvátným

územím. Po dobrém jídle nám zbývají už asi jen 4 km a tak v 15 hodin stojíme nad visutým

kolmým žebříkem, který vede snad na nejlepší a nejkrásnější tábořiště tohoto trailu. Dominantou tábořiště je vodopád s jezírkem, kam hnedle skáče a pereme sebe i věci. Voda je docela teplá, takže se skvěle vyřádíme. Místo na stan je rovněž fantastické, přímo pod skalní stěnkou a z druhé strany oddělené říčkou. Děláme společný oheň a plánujeme zítřejší den.

WCT 5. den

Dnes nás čeká jen 13 km a tak jsme si mohli

prísat. Jak jinak, začínáme do prudkého kopce žebříkem. Všechny „špruše“, které jsme včera slezli na tábořiště dnes zase supíme nahoru. Dnes překonáváme dvě visuté lanovky. Bohužel na první docházíme nám již známou skupinku Číňanů, kteří techniku jízdy nezvládají úplně bravurně a tak dochází k čínským excesům:o) My zatím čekáme pěkně promrzlí než se všichni svezou.

Tentokrát vede lanovka nad pořádným tokem, který by se přebrodit určitě nedal. Přicházíme na pláž, kde

odpoledne pozorujeme velryby a jejich vysoké gejzíry. V pobřežních vodách Britské Kolumbie, v řece sv. Vavřince a ve vodách Atlantského oceánu žije mnoho různých druhů velryb, mezi nimiž najdeme např. kytovce dlouhoploutvého, plejtváka myšoka, běluhu mořskou a plejtváka obrovského.

Plejtvák obrovský je největším živočichem na této planetě. Plejtváci žijící na severní polokouli, jsou o něco menší než jejich „jižní“ příbuzní a dosahují délky až 27 m a hmotnosti až 150 tun, což je zhruba délka tří železničních vagónů a váha třiceti slonů. Srdce plejtváka je velikostí srovnatelné s automobilem VW typu „brouk“. Na jedno polknutí dokáže plejtvák pozřít 45 tun vody. Každý jedinec spotřebuje za den zhruba čtyři tuny drobných mořských korýšů.

Sedíme na břehu a s úžasem sledujeme vodní rej. Kája dokonce bojuje s přílivovými vlnami, aby vyfotil koupajícího se lachtana. Po fotografických extempore se vydáváme vstříc dalšímu tábořišti. Tentokrát nejsme mezi prvními a tak vybíráme pláž na úplném konci tábořiště. Je to daleko k pitné vodě i ke všem

ostatním proprietám, ale zase máme soukromí. Zapalujeme oheň a vypadá to, že nám dojde poslední bomba. Domlouváme se na ranním vstávání, abychom WEST COAST TRAIL dokončili.

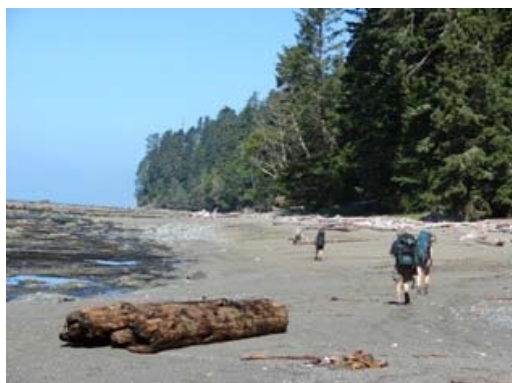

WCT 6. den

Vstáváme už v šest hodin, jelikož naši sprinteři chtějí být v cíli trailu už v poledne, abychom stihli WEST COAST TRAIL Express, který by nás dovezl do místa, kde máme zaparkované auto. (Port Renfrew). Poslední úsek nám dává docela zabrat, asi chtěli rangeři vrcholící trekaře ještě

trochu potrápít, hahi. Po pěti hodinách přicházíme k informačnímu centru, kde na louce už odpočívá pár hrdinů, kteří dorazili před námi. Odevzdáváme kopii permitu a dostáváme certifikát, že jsme WCT ušli

za 6 dní. Je to doba, která se považuje za úspěch, když vezmeme jeho náročnost, délku a technický terén. Většina skupin, která s námi v Port Renfrew začínala jej měla naplánováno na dny 10 a tedy jsou ještě na trase. My jsme měli každopádně nespornou výhodu pěkného počasí, takže jsme se

nemuseli trápit v bahně a klouzat všude možně. Pravdou ale je, že ještě před cestou ve Vancouveru, když jsme se dávali s místními do řeči a sdělili jsme jim, co všechno hodláme v Kanadě podniknout, tak při vyslovení WCT se všichni do jednoho chytali za hlavu se slovy: „This is very hard business“.

Zjišťujeme, jak se dostat nejlépe do Port Renfrew pro naše autíčko. Nejlepší by bylo někoho

stopnout. Šance, že někdo pojedje z dálky do takového zapadákov, je ale minimální. Domlouváme se tedy, že by jeden z nás sjel busem za 60 CAD pro auto. Problém je, že WCT express se musí rezervovat

předem a většinou bývá tedy vyprodaný, jelikož jezdí jen 1x za den. Na informacích se dozvídáme, že je plný, ale neustále doufáme, že jedno místečko se přece jen najde. Čekáme do 12:30 a Roman se vydává zkusit štěstí. Klukům se však řidiče nepodaří přesvědčit a vracejí se s nepořízenou. To nás odsuzuje zůstat zde v Pachena Bay ještě noc. Odpoledne zkusíme na hlavní silnici ještě stopovat, ale většina z těch málo aut jede jen do Victorie. Po chvíli se v naší zatáčce

vynoří z houští černý mēďa, zvažujeme zda se dát na útěk nebo naopak hrdě vzdorovat. Black bear

uviděl přesilu a tak jen přeběhl silnici a zmizel v keřích lesa. Ano, ano bylo to adrenalinové, přiznávám bez mučení. Auta nám i nadále ochotně zastavují, ale do našeho teritoria

nejede nikdo, haha. Hlasujeme tedy co dál a většina volí zůstat v kempu Pachena Bay a zkusit zítřejší bus. Pro jistotu jej jdeme hned zarezervovat. Přecházíme tedy do kempu, kde s námi laškuje

veselý pan kempař. Upozorňuje nás na sváteční čas – Canada day. Platíme místo pro tři stany a dostáváme místečko na druhé straně kempu. Stavíme stany a po chvíli se s Janou vydáváme zase na silnici, chytout stopa do Bamfieldu, abychom nakoupily, alespoň nějaké

jídlo, když všechno zůstalo v autě. Kluci a Eva zůstávají a udržují oheň. Bere nás hned první auto a veselí mladí lidé jsou velmi hovorní. Opět sklízíme obrovské ovace za ujiti WEST COAST

TRAIL. Posléze se ukazuje, že podnik je „borci“ pro Banfieldu ubíhá v družném tempo, ale kopcovitý terén a způsobuje její rozliti i na má nebyla horká...Vysazují nás v restaurace. Po těch dnech půstu

po vyslovení o absolvování tohoto většinu Kanadánů:o)) Cesta do hovoru a mlad'oučký řidič zvyšuje káva slečny sedící vedle mne, ka'ata. Je to ale v pohodě, už centru Banfieldu u krámu a na WEST COAST TRAIL se

hned shodneme, že zajdeme na pěkně propečený steak. Nejdříve, ale vbíháme do krámu nakoupit něco i pro ostatní. Prohlédneme přístav a vrátíme se do restaurace, kde s nadšením objednáme večeři. Porce

je neskutečná!! Obrovský steak, obrovská porce hranolků, které skoro padají z velkého talíře a dvě úžasné osmažené houstičky. Olizujeme se až za ušima a chválíme obsluhu vynikající jídlo.

Dopadlo to samozřejmě tak, že jsme ani jídlo nedojedly a musely si jej nechat zabalit s sebou, taková to byla porce! Platíme a bereme krabici s nedojedenou

večeří a vyrážíme na zpáteční stop. V batůžku máme i jídlo pro ostatní, aby nám nezemřeli hlady. Hned první auto nám

okamžitě staví a veze nás přímo až do kempu. Naši

kanadští sousedé na vedlejším stanovém místě v kempu vyloženě jásají a tleskají, když nás vidí. Trochu nás to dostává do rozpaků, ale je to moc milé. Je to taková multikulturní rodina. Mamina tmavá, taťka běloch a tři synové – promíchaní. Jeden z nich

dokonce pracoval v jižních Čechách a tak se k nám docela hrne. Nastává družná debata, kdy nám začínají snášet jídlo a jiné pochutiny. Jsou neskutečně milí, fakt zlatoušci. Přisedají k našemu ohni s kytarou a začínají zpívat

mezinárodní hity. Ti hudebně

nadanější z nás se přidávají a pějí ostošest. Nálada je geniální, jejich mamča nám uvařila další večeří – fazole s pečeným masem a zeleninou, olizujeme se po takové dobrotě. Už je nám skoro hloupé, jak nás hostí a my jim nemůžeme nic nabídnout. Naše auto se zásobami totiž parkuje v Port Renfrew. Před půlnocí jdeme všichni společně na pláž, kde plápolají desítky ohňů na počest svátku „Canada day“. U většiny z nich se zpívá a hraje na

kytaru. Zážitek z tohoto večera je stejně slovy nepopsatelný a nepřenositelný, jako zážitky z přírody

a místních lidiček.

V této chvíli máme ještě před sebou mnoho tisíc kilometrů a víc jak měsíc putování po

rozlehlé Kanadě směrem na Aljašku. Kanada měří z východu na západ 7730 km. Jedinou zemí, která s ní sousedí jsou Spojené státy americké, k nimž patří také Aljaška na severozápadě. Ačkoli většinu jejího území zabírají hvozdy, ukrývající nespočet jezer a řek, nalézají se

v Kanadě také hory, pláně a dokonce i menší poušť. Se Spojenými státy se dělí o sedm jezer, jež patří mezi největší na světě a

z dvacítky nejdelších světových řek hned tři protékají kanadským územím. Kanadu také najdeme hned na prvním místě co do rozsahu sladkovodních toků.

Zhruba 25% rozlohy státu pokrývají lesy. Nejvyšší hora Kanady, Mt. Logan, se tyčí na jihozápadě Yukonu do výšky 5.951 m.

Vyrážíme tedy na ALASKA HWY. Silnice Alaska Hwy je hlavní pozemní tepnou Yukonu. Je 2 451 km dlouhá a začíná v Dawson Creeku v Britské Kolumbii. Přes hranici Yukonu přechází na

jihovýchodě a vede přes Watson Lake, Whitehorse, Haines Junction a Beaver Creek na cestě do Fairbanksu na Aljašce. Tato silnice byla společným projektem USA a Kanady a byla postavena v roce 1942, jako součást válečného úsilí a původně se jmenovala Alask-Canada Military Hwy (vojenská dálnice). Silnice je nyní zpevněná a mnohem lépe zvládnutelná než předtím, až na několik

pruhů, kde se na silnici pracuje. Největším problémem je prach a létající kameny od jiných vozidel, proto náhradní pneumatika, řemen větráku a hadička k motoru patří mezi standardní doporučené vybavení. Mnoho lidí si připevňuje ochranu proti hmyzu a štěrku nebo si chrání přední světla. Letos máme auto

z půjčovny a tak se nás stopování netýká, ale dle Lonely Planet je stopování podél hlavní silnice snadné. Ovšem je třeba být připraven na eventuální dlouhé čekání a rozhodně mít po ruce stan, jídlo, vodu a teplé oblečení:o) O stopování mimo krátkou letní sezonu raději ani neuvažujte!

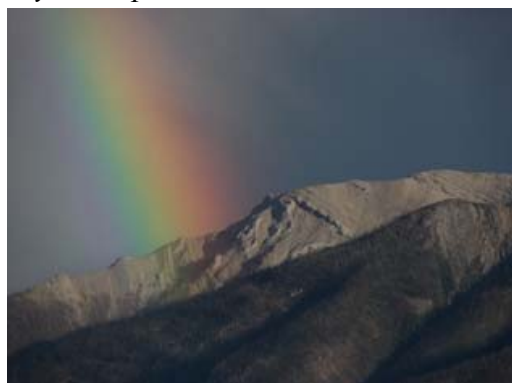
Stavba Alaska Hwy v roce 1942 je považována za jeden z největších inženýrských činů 20.

století. Kanada a USA se původně dohodly, že postaví silnici pro každé počasí z jihu do Fairbanksu již v roce 1930, ale až do začátku druhé světové války k ničemu nedošlo. Japonský útok na Pearl Harbour, potom jejich bombardování Dutch Harbour na Aleutách a obsazení Aleutských ostrovů Attu a Kiska zvýšilo strategickou důležitost Aljašky. Armádě USA bylo nařizeno, aby se připravila na stavbu silnice měsíc předtím, než kanadský ministerský předseda Mackenzie King podepsal

souhlas udělující povolení USA to udělat. Trasa vybraná pro silnici sledovala řadu existujících letišť. Tisíce amerických vojáků a kanadští civilisté včetně domorodých obyvatel postavili tuto 2450 km dlouhou šterkovou silnici mezi

Dawson Creekem v Britské Kolumbii a Fairbanksem na Aljašce. Začali pracovat 9. března 1942 a dokončili ji před poklesem teplot (byla to jedna z nejhorších zim zaznamenaných v historii), které by mohly práci zastavit. Podmínky byly kruté: vrstvy ledu tlačily na dřevěné pilíře, záplavy

během jara strhly mosty a močály pohltily nákladní auta, traktory a další těžkou techniku. V chladných měsících posádky na silnicích trpěly omrzlinami, zatímco v létě byly sužovány komáry a dalším bodavým hmyzem. Navzdory tomuto utrpení jednoproudová průkopnická silnice byla stavěna pozoruhodnou průměrnou rychlostí

– 12 km za den! Silniční posádky se setkaly za více než osm měsíců poté, co stavba začala. Silnice stála 135 miliónů USD, tehdy neuvěřitelnou sumu. Byla oficiálně otevřena 20. listopadu u Soldiers Summit (Míle 1061), s výhledem na Kluane Lake v jihovýchodním cípu Yukonu. Původní silnice měla mnoho zatáček a terénních vln, protože s buldozery za patami neměli zeměměřiči čas vybrat tu optimální trasu. V dubnu 1946 byla kanadská část silnice (1965 km) oficiálně předána Kanadě.

Mezitím měli sokromí dodavatelé plné ruce práce s rozšiřováním, šterkováním, s likvidací zatáček, vyrovnáváním strmých sklonů a výměnou provizorních mostů za stálé, ocelové. V roce 1949 byla Alaska Hwy otevřena pro nepřetržité civilní cestování a poprvé

celoročně umožnila cestování na Aljašku po souši z jihu. Do poloviny 70. let byly podmínky na silnici extrémně těžké. Silnice je nyní téměř kompletně zpevněná, až na úseky, kde silničáři dělají

opravách výmolů a boulí po mrazech. Miliony dolarů jsou každoročně utraceny na údržbu a vylepšení silnice. Ačkoli je možné po silnici cestovat celoročně,

většina návštěvníků přijíždí mezi květnem a zářím, kdy je počasí teplejší a podmínky na silnici jsou méně nebezpečné.

Jupí, jedeme Alaska Hwy! Máme docela nabitý program, vždyť Kanada je druhou největší zemí světa, blíží se svou rozlohou celé Evropě. Co do velikosti Kanadu předčí pouze Rusko. Při počtu obyvatel 31 miliónů vychází průměrná hustota osídlení asi na dvě osoby na kilometr čtvereční. „Jestlipak nám nebude naše krásná milá země v srdci Evropy, při těchto počtech , po návratu malá?:o)))“

Redakční tandem

*Autor : Lucie Plicová
Luciášova turistická stránka
<http://www.lucias.chytrak.cz>*

*Spoušť (fotografickou) mačkala : **Lucie Plicová a Jana Krejčíková**
Strach na „uzdě“ o nás všechny drželi : **všichni nejbližší***